

Matouš 28:16-20 (Neděle svaté Trojice 30. 6. 2021 HK) čtení Ř 8:14-17

Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho a klaněli se mu; ale (někteří) pochybovali. Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Prostě udělej, co ti říkám. Už o tom nebudu diskutovat! Už ani slovo. Dokud tohle neuděláš, tak nic nebude... Znáte to? Zažili jste to v dětství? Rodičovskou autoritu. Nebo to zažíváte stále ještě a používáme tahle bezpodmínečná slova vůči svým dětem? Tyhle malé každodenní vydírání. Využití pravomoci nad dětmi. Jestliže máme vedle sebe někoho, na koho to ještě platí.

Jak jste na tom vy? *Tys mě neslyšel? Co jsem ti říkal?* – Máme taky nad sebou někoho mocnějšího, kdo se nás může takto autoritativně zeptat? Někdy jako rodiče bláhově chceme, aby naše děti dělaly bez řeči to, co jim řekneme – žádné poznámky, otázky, ale nejlépe hned a napoprvé provedete, co říkám a pak vám to či ono povolím! Jestliže si to takto skutečně představujeme, je na místě obrátit tento ideál poslušnosti vůči sobě: A jak jsme na tom my? Děláme všechno vždy, bez poznámek, bez otázek, bez jediné pochybnosti a hned tak, jak nám kdosi nad námi sdělí?

Jak se vám daří dělat to, co máte? A jak se vám to v životě dařilo – dělat to, co jste měli dělat? A věděli jsme to vůbec vždy tak jasně, co máme dělat – k čemu tu zrovna jsme? Jak nedělat to, k čemu nejsme a jak dělat to, co mám tady na zemi pro druhé i pro sebe vytvářet. Aby se na to seshora dalo aspoň trochu koukat a aby se s tím dalo zde na zemi žít a klidně spát?

Stačila nám k tomu vždy autorita nad námi – kdosi nám přikázal a bylo vše jasné? Stačí nám i dnes autorita nad námi a hned je jasné, co dělat a kam napřít svoji zbývající životní energii? Někdy skutečně pravomocné slovo funguje, třeba když nechcete, aby vás vyhodili z práce, prostě uděláte to, co máte uloženo. Nebo když nad vámi stojí příslušník a vy nechcete trávit dovolenou v base, uděláte to, co máte. To by bylo u některých z nás poznámek a to by bylo nesouhlasu, který by se vydral zevnitř napovrch, kdyby člověk nemusel splácet hypotéku nebo vrátit se domů.

Proč my rodiče příliš často, chceme po dětech, aby dělali cosi, co si my usmyslíme, hned a bez řeči? Teda asi to všichni víme, proč to tak zpravidla chceme a chtěli jsme mockrát – abychom měli víc klidu a nemuseli jsme se otravovat. Vycházíme snad z představy, že život by měl být bezproblémový, bez komplikací a měl by být klid? No ještě že je to s tou autoritou složitější, než jen zařvat: *Bude to tak, jak říkám.* Prostě to většinou v životě není tak, jak říkám (!) – já nebo vy nebo kdokoliv daleko důležitější.

Je mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi... začíná náš Mistr úplně poslední řeč podle sepsání Matoušova evangelia. Zkouší to na své učedníky a učednice... zkouší to na nás s autoritou, dokonce s kosmickou univerzální pravomocí. A nemá to s námi vůbec jednoduché – podobně jako to my nemáme jednoduché se svou rodičovskou autoritou či jakoukoliv jinou pravomocí. Nemá v ruce služební zbraň, ani obušek – to by mu nakrátko pomohlo. Nemá za sebou státní znak a nemluví ve jménu zákonů republiky – to by mu taky na čas pomohlo. Nemá dohled nad našimi kreditkami a nad signálem wifi – tím by nás též na čas donutil k pozornosti.

Má cosi jiného jako nástroj svojí obrovské autority. Má svůj příběh! Ti, ke kterým tehdy naposledy promluvil, ho dobře znají. Byli u toho. Byli s ním. Byli s ním a on byl s nimi. Třeba když na stejné hoře kázal a zástupy mu visely na rtech, když pronesl: *Blahoslavení tiší, protože jejich je království*

Boží... nebo kdo se hněvá na svého bratra, jako by ho zabil... a tak dále... bylo to dlouhé a dech beroucí a miliardy jsou nás, kteří z těchto slov žijeme dodnes. Někdy se prostě kázání podaří!

Byli s ním a on byl s nimi, když bravurně utřel nejvzdělanější právníky a nejnamyšlenější teology v zemi. Byli s ním a on byl s nimi, když se za a znova ukazovalo, jak mají malou víru a bojí se o každý vlas na svých prořídých hlavách. Nakonec byli opodál, avšak přece jen s ním a on s nimi, když ho zatýkali, a bičovali, a když mu vojáci zatloukali hřebíky do rukou.

Takhle se buduje autorita v tom nejhlubším slova smyslu. Když chcete, aby vás bral někdo vážně, nezbyvá než žít s ním a projít všemi těmi otázkami, poznámkami, nesouhlasy, i objetími a strkanicemi. To je život, kterým proudí krev a o němž víme, kde má dřev.

Protože ho poznali a žili s ním a on s nimi – proto se může nyní odkázat na svou pravomoc. A vůbec nevádí, že oni mají stále pochybnosti. Což je v tom posledním rozhovoru – v tom tzv. velkém poslání církve – uvedeno jakoby mimochodem. Avšak je to, myslím, stejně důležitá zmínka jako *získávejte mi učedníky, křtěte je a učte je*. Je psáno, že se mu tehdy naposledy *klaněli a pochybovali*. Není důvod překládat opatrně, že jen „někteří“ pochybovali.

Uf. Kdo to nezakusil? Co si budeme na stránkách Bible a v životech svých nalhávat? Přece to kdekdo zná: Klanět se a pochybovat zároveň – cítit pokoru a cítit otřes zároveň – věřit a odmítat – milovat a nenávidět pohromadě.

Náš Mistr a Pán posílá do celého světa ty, kteří tohle dovedou. Nerozděluje učedníky na dvě skupiny. Rozdělují se učedníci sami: Jidáš absentuje, někde nakrátko Tomáš, jinde zas já a jindy zas vy absentujete. Na Kristově pověření pro existenci církve to nic nezmění.

Vy všichni jděte a získávejte mi učedníky. Pozor, slovo učedník má v Bibli blíž k představě učně – třeba kuchaře či elektrikáře – a hodně daleko k představě žáka sedícího ve škole před tabulí a zapisujícího si do sešitu. Všichni jsme měli v životě asi víc sedět u ohně nebo se brodit potokem, než trávit ty nekonečné hodiny na židlích – pak bychom byli lépe vyučeni pro krásy i složitosti života.

Základem učednictví je: Já jsem s vámi a vy jste se mnou. *Já s vámi jsem až do konce všeho* – ujišťuje je Ježíš a jsou to jeho úplně poslední slova. Jsem s vámi až do všech konců. Nebojme se konců! I tam s námi bude.

Získávejte mi učedníky. Naverbujte pro život s Kristem další lidi. Máte co nabídnout a nemusíte nic vymýšlet... tak to zřejmě Ježíš myslel, když mu nevádí, že vysílá do světa i ty, kteří stále pochybovali. Jako učednice a učedníci Kristovi máme zajištěnu budoucnost. On s námi je až do konce.

Církev, která by se bála o svoji existenci a snažila se jí všemožně uchovat, bude si tím vždy počínat naprosto nadbytečně. Naším posláním není uchovávat církev, nýbrž získávat druhé pro Krista. Pro život naplněný jeho příkazy, které je tak krásné zachovávat! Protože není autorita jako autorita. Když vám někdo řekne, že s vámi bude až do všech konců a nikdy vás nevyžene, ať dopadnete jakkoliv krásně, či méně krásně – pak chcete poslouchat a přidat se! Otazníky a poznámky navíc ani nevádí. Boží autorita jimi není narušena. Vlastně právě naopak. Jsou to známky života.

Jako když jsme poprvé zařvali na tomto světě a kolem zavládla úleva a vděčnost: Žije, dýchá, řve a vzpouzí se. Má svůj hlas! Chvála Bohu!